

[Carsten Raft.]

må følge det noget på vej ud i livet. For det første er vi ikke sikre på, at de økonomiske beregninger er så forfærdelig solide. Jeg nævner bare et eksempel. Der står et sted, at man har tyske militærbarakker, og derfor regner man ikke med at skulle bygge kasererner. Jeg tror ikke, at de folk, der har haft med tyske militærbarakker at gøre, vil underskrive en sådan udtalelse. Store Almegårdslejren på Bornholm, der væsentlig er bygget af tyske militærbarakker, forekommer mig at have kostet nogen penge. Det er det hele taget erfaringen, at det er rasende dyrt at anvende barakker. Der kommer væsentlige merudgifter. Hele rammen er så løs, at det er umuligt for finansudvalget for alvor at følge forslaget på vej. Jeg synes, det hele er så løst skitseeret, at det er naturligt, at rigsdagen får en særlig anledning til at følge, hvordan denne ordning føres ud i livet. Men dertil kommer den store bemyndigelse, som jeg omtalte, en bemyndigelse, som vi er villige til at give, og som jeg mener det er nødvendigt og ganske selvfølgelig at give. Når så store ulykker rammer befolkningen, må staten have mulighed for at sige til os: vi må stå sammen om dette. Men det må alligevel siges, at hvis vi bare gav denne bemyndigelse og sørgede for, at ordningen kunne føres ud i livet, og ikke beskyttede befolkningen ved administrationen af bemyndigelsen, løste vi ikke de to opgaver, vi har her på rigsdagen, dels at lovgive for befolkningen, dels at beskytte befolkningen mod, at administrationen benytter lovgivningen og bemyndigelsen for kraftigt.

Jeg tror, det er nødvendigt med en lovgivning af denne karakter, som jeg principielt tilsiger min støtte på mit partis vegne. Men vi må på en eller anden måde følge med. Det er mest naturligt, at det er ministeren, der i udvalget kommer med forslag i så henseende, men minimum synes jeg i hvert fald må være, at der i det civile forsvarsråd, som nedsættes, og som skal bestå af repræsentanter for forskellige sagkyndige, ministerier og frivillige organisationer, også findes repræsentanter for de udvalgsberettigede partier, sådan at vi også under denne ordning, der sættes ud i livet med meget store magtbeføjelser, med meget løse rammer, i vore grupper nu og da fra vore særlige beføjede kan få særlige oplysninger om, hvordan loven føres ud i livet. Jeg tror, at det er i overensstemmelse med den indstilling overfor bemyndigelseslovgivningen, som findes i rigsdagen for tiden, ikke mindst for tiden, at et sådant tilsyn skal føres også med en lovgivning af denne art.

Bertel Dahlgaard: Det er et overmåde omfattende og dybt indgribende forslag, der her foreligger, og vurderingen af forslaget i alle dets enkeltheder vil kræve en meget indgående behandling her i rigsdagen. Jeg kan for min del ikke, forinden en sådan indgående behandling i et udvalg har fundet sted, tage endelig standpunkt til forslagets forskellige dele, men skal her indskrænke mig til at fremdrage forskellige af de spørgsmål, forslaget rejser.

Jeg kan give min tilslutning til, at der ved forslaget søges skabt en nærmere afgrænsning af opgaverne, der tilfalder henholdsvis staten og kommunerne, og at tyngdepunktet i ordningen forskydes over mod staten. Det kan ikke nægtes, at det viste sig at være en svaghed ved 1938-ordningen, at den i så overvejende grad var en kommunal ordning. Dengang var tanken naturlig på grund af, at så mange af de funktioner, et civilt luftværn skulle udøve, stod i forbindelse med kommunerne og kommunernes tekniske institutioner, men ikke mindst på grund af de økonomiske konsekvenser førte forholdene til, at så længe freden bestod, eksisterede der en vis passiv modstand fra mange kommuners side. Først krigstidens akutte krav fjernede i hvert tilfælde de fleste steder denne passive modstand. Det er også ganske klart, at planmæssigheden i en ordning for hele landet vil fremmes ved at lade denne i højere grad komme ind under statens ledelse.

Det er givet, at en sådan mere centraliseret ledelse nødvendigvis gør, at omfattende bemyndigelser lægges i indenrigsministerens hånd. Alligevel tror jeg, mange bliver forbløffet, når man i dette lovforslag på 46 paragraffer ser, at der forekommer 70 bestemmelser, som bemyndiger indenrigsministeren til at træffe de nærmere afgørelser eller til at give de nærmere regler eller retningslinier. Jeg tror ligesom den sidste ærede taler (Carsten Raft), at vi bør prøve på i selve loven nærmere at præcisere, hvad det egentlig er, der pålægges borgerne, og som rigsdagen giver sin tilslutning til.

Jeg skal dernæst sige nogle ord om lovforslagets økonomiske rækkevidde. Det oplyses, at lovforslaget ført ud i livet vil koste det offentlige ca. 10 mill. kr. årlig samt 113 mill. kr. een gang for alle. Ser man nærmere til, viser det sig imidlertid, at forslagets økonomiske konsekvenser er betydelig videregående. Allerede det andet år vil udgiften være 13½ mill. kr., nemlig 9½ mill. kr. til C. F.-korpset og 2,3 mill. kr. til andre foranstaltninger og 2 mill. kr. i forbindelse med materielanskaffelse. Hertil kommer imidlertid kommunernes udgifter. Hvor me-